

DC870

D125X

NH THỜI NGUYỄN

Dấu xưa

Thơ

SỞ VĂN HÓA THÔNG TIN LÂM ĐỒNG

2003

Dấu xưa

*Về bên anh, em còn nguyên quá khứ
Mắt môi mềm hững cũ vẫn còn xanh
Tóc là lá và da em là cát
Cát trở mình nghe lá chạm dấu xưa*

Dẫn xua

Thư viện tỉnh Lâm Đồng

DC. 817

SỞ VĂN HÓA – THÔNG TIN LÂM ĐỒNG
2003

Tác phẩm được Hội VHNT
tỉnh Lâm Đồng tài trợ
năm 2003

Cùng chia sẻ với Nguyễn

Đinh Thời Nguyễn sinh ra ở Quảng Ngãi - Vùng đất cát khô cằn và lam lũ. Sau khi đất nước thống nhất Nguyễn rời ghế học đường và tham gia TNXP rồi đi học chuyên môn và chuyển vào Lâm Đồng.

Nguyễn và vợ con đang sống, làm việc ở Đức Trọng, Lâm Đồng.

Khái niệm về quê hương trong Nguyễn rất sâu đậm và đầy ắp những kỷ niệm. Hai mảng xưa và nay đan xen trong Nguyễn như khối âm dương toàn bích.

Nguyễn tốt nghiệp cử nhân Luật và Cao đẳng cầu đường, nhưng không hành nghề Luật sư mà hiện đang làm Phó Giám đốc một đơn vị kinh tế, kinh tế cầu đường. “Tưởng công việc bùn đất như vậy, thật khó có “dây mơ rễ má” với “thi ca”

Ta thường nghĩ rất đơn giản và logic như vậy. Nghĩ thế thật không phải với Nguyễn và nhiều người khác.

Nguyễn yêu văn học và thi ca nói riêng từ cái thuở học sinh.

Trong bài: *“Yêu văn chương”* anh đã viết ...
“Tôi yêu văn chương như yêu đất nước

*Vì trong tận lòng người không thiếu cả
hai...”*

Thơ là tiếng nói của trái tim. Thơ là diễn đàn không bức diễn của tình yêu. Khi trái tim ta còn đập, trong tim ta còn xúc động, say mê... thì ta còn đủ sức sáng tạo ra một câu thơ, một bài thơ hay.

Nhớ về người mẹ, Nguyễn đã viết rất thật, rất cảm động và chính vì vậy nên cũng rất thơ: ...

“Mẹ thăm thì...nếu để được vầng trăng

Mẹ sẽ bọc vào ba lô con mãi...

...Trong hạt mưa ướt đầm tình của mẹ

Trong nách lá trầu tôi thấy một vầng trăng”

Nỗi nhớ và những phút giây buồn vô cớ thường là lúc trải nghiệm chờ thơ sinh nở.

Trong bài *“Thu nhớ”* viết tặng Nguyễn Thánh Ngã, Nguyễn đã viết

....”Có những chiều buồn quá dỗi

Nhà ai cau thoảng hương trầu

Đường đi sao lòng đứng lại

Mơ hồ mây nước trôi trôi...!”

Trong những bài thơ Nguyễn chọn in trong tập *“Dấu xưa”* này ta đọc thấy Nguyễn viết

nhieu về những kỷ niệm, những nuối tiếc mơ hồ...

*... "Dấu xưa nay đã nhạt nhòa
Cầm tay em vuốt nụ hoa đã tàn..."*

Và

*... "Tóc mây em để buồn lối cũ
Hoang vắng cõi lòng gọi dấu xưa..."*

Rồi:

*... "Ôi lạ lòng thay xe đến bến
Cô hàng hoa quả "giống ai xưa"
Hỏi thăm cô ấy chồng chưa có
Chợt nắng lòng tôi bỗng dẫm mưa!"...*

Nhớ về quá khứ, nuôi sống những kỷ niệm trong lòng, đó là bản chất, là nguồn gốc sức mạnh tình yêu của loài người.

Kẻ không có quá khứ, chỉ biết có hiện tại (hiện sinh) không cần biết đến cả tương lai... chắc chắn đó không phải là một con người theo đúng nghĩa cao quý của từ này.

Xin chia sẻ với Nguyễn và mong được đọc thường xuyên những tâm sự sâu lắng, những ước mơ cao đẹp, những kỷ niệm vàng ... của Nguyễn trong những sáng tác mới./.

Nhà thơ PHẠM VŨ

Đà Lạt 10.2003

Để ngày mai

Để mai màu lá xanh hơn trước
Gót nhỏ em về quện với hoa
Đứng trên đỉnh núi nhìn phố thị
Bóng em thấp thoáng chút chiều tà
Để mai phố núi sương về sớm
Gác trọ lạnh lùng viết thi ca
Viết trên mây trắng dòng thơ tím
Quê hương xanh thắm một sơn – hà
Để mai màu đất hồng trên má
Chim muông luyến tổ vội quay về
Em đi trong gió ngàn - thông – gọi
Suối đợi mắt buồn ướt – rong – rêu
Để mai anh xuống lòng phố thị
Nhìn tiếng áo cười trong mắt em
Nhìn sao trăm mảnh rơi thành lụa
Dệt áo cho nàng hương ngát bay.

Lâm Đồng 9 / 1996

Em và bờ sông Trà Khúc

"Viết theo tâm sự của chị TTH – vợ của
một liệt sĩ ở Sơn Tịnh – Quảng Ngãi"

Một ngày chưa hết tháng giêng
Em về má nhạt đồng tiền rồi anh
Bên bờ Trà Khúc mưa quanh
Em chưa làm vợ mà thành cô dâu
Tình anh như bóng vai cầu
Vịn hai tay nhớ em đâu dám rời
Và chiều rơi và chiều rơi
Trông màu mưa gió buồn ơi! là buồn
Từ anh về đất "quê hương"
Bỏ em ở lại một phương trời này
Hai mươi năm vẫn còn đây
Một vòng tay... một vòng tay lạnh lùng
Một em và một bờ sông
Bờ sông còn đó mà chồng em đâu?
Bờ sông giờ cũng bạc đầu
Bờ sông giờ cũng biết sầu như em

Bờ sông của biết bao đêm
Tiến nhau hôn vội để lên kịp thuyền
Và bờ sông của những phiên
Đợi anh em phải nằm nghiêng với bờ
 Và bờ sông ấp ủ mơ
 Thuyền anh ra trận thuyền chờ em neo
 Và bờ sông nước trong veo
 Em từng giặt mũ tai bèo cho anh
Và bờ sông rất chân thành
Che hằm trú ẩn cho anh bao ngày
Và bờ sông cũng đắng cay
Ôm bao vết đạn của tay súng thù
 Và bờ sông mất niềm vui
 Khi tin anh đã nghìn thu không về
 Chiều nay mưa gió sông quê
 Nhớ anh em nhớ lời thề nước non
 Thề rằng còn giặc xâm lăng
 Em nguyên như một
 vầng trăng đêm rằm.

Đức Trọng 4/1994

Cho em

*Tóc em bay giăng mờ miền cát trắng
Thuyền anh về đục phải nổi héo hon
Bởi tin em anh giữ lại lối mòn
Dấu chân nhỏ chưa xoá mờ biển cả.*

Đức Trọng năm 1996

Cho anh

*Dáng anh đứng giữa nguồn chưa tốt áo
Mắt trũng sâu em xào xạc lá xanh
Ở trên cao... anh không thể một mình
Nên xích lại cho ta gần non – bể.*

Đức Trọng năm 1996

Hồ dừa

*Nước từ hồ chảy theo kênh
Tươi bao ruộng lúa xanh lên mỗi ngày
Nước từ trong vạn bàn tay
Làm nên hồ chứa để thay đổi đời.*

Một chút hoàng hôn

*Em về nắng đọng trên môi
Ngày đi chưa hết vàng trôi lưng trời
Áo bay như nón ngổ lờ
Dường như nắng cũng vừa rời môi em.*

Cát Tiên 1994

Gọi

Một buổi sáng có nắng hồng rực rỡ
Ta tìm em trong cõi vô thường
Em đã đến và đi không hẹn trước
Ta quay về lần lại dấu đam mê
Ngày xưa ấy có bao lần phượng nở
Có bao lần em nhạt xác ve rơi
Em thấy tiếc cho đời ve ngắn ngủi
Ta thương em một cõi hồng trần
Một buổi sáng ta tìm em vô vọng
Và gọi tên một cõi đi về. (*)

Đơn Dương 1998

(*) Tên một bản nhạc của Trịnh Công Sơn

Mơ

Tặng con : Đình Tiến Thiên Nga

*Con trở thành Thiên Nga
Bay vòng quanh trái đất
Ban phát cho mọi nhà
Những bài ca đoàn kết
Con trở thành Thiên Nga
Cùng với chị Nguyệt Nga
Luôn chấp cánh đi xa
Để tìm vị sao lạ
Soi sáng cho mọi nhà
Trong tình thương bao la.*

Đức Trọng 1999

Có một đêm khuya như thế

Tặng các em: Đinh Thị Vận - Đinh Thị Kim Thu

*Vắt ngang điệu lý sau vai áo
Chiều qua chiều đóng cửa trong lòng
Mưa dâu mây sợi rơi vào trán
Mơ hồ tiếng mẹ gọi tên con*

*Bóng tối trèo lên cây nhảy múa
Nỗi về cũng gấp phải khúc quanh
Bóng tối nhắc chừng cho khách hát
Hề – xá chi khúc khuỷu đường làng*

*Dầm khuya “cầu khỉ” đôi làn chớp
Lá nhắc chừng hề khách qua kênh
Dâu tiếng cá cười tung bóng nước
Ta cười ta lâu quá không quên*

Gà gáy đứng rồi... nhà ta đó
Bên cổng khoanh tay đứng một người
Hỏi rằng có thấy anh trai lính
Qua cầu vừa đứng lúc nửa khuya

Ồ nhĩ: em tôi giờ đã lớn
Chắc mang theo súng với cây đàn
Mẹ nhìn tận mắt con sưng mắt
Bom giặc từ xa dội đến làng

Quảng Ngãi 6/ 1974

DC 817/16

SỞ VĂN HOÁ - THỂ THAO VÀ DU LỊCH
THƯ VIỆN TỈNH LÂM ĐỒNG

DINH THỜI NGUYỄN

PHÒNG ĐỊA CHỈ

Quảng Ngãi thơ

Nắng Quảng Ngãi tôi về lịch mữ (*)
Sông Trà xanh mượt tóc em xưa
Lưng dựa cầu – tay ôm núi Hó
Ôi ! Nắng không vàng nên ngỡ mưa
Lâu lắm không về tha – hương – hê
Du tử vui chân trượt đường quê
Đồng xanh Mộ Đức trông như biển
Chim bay xa xa, như thuyền về
Chia ngày một nửa – tôi An – Hải
Một nửa An Mô – ai ngóng qua (!)
Bên dòng sông Vệ sương bữa lười
Bắt nhất tình tôi của thuở nào
Đành ngược núi Giàng đi Thạch Trụ
Ngắm trời Đức Thọ đợi trăng lên
Hai mươi năm ấy dài chỉ lắm
Tôi không quên mà ai đã quên!

M. N. 11218245

Quảng Ngãi 1990

(*) Ý thơ – Phan Như Thực

THƯ VIỆN KHOA HỌC TỔNG HỢP
TỈNH LÂM ĐỒNG
PHÒNG - MƯỢN

Không Gỡ

*Đôi mắt nào chớp ra giếng
Bỏ quên má lúm đồng tiền trên cây
Nụ hôn nào đỏ trong tay
Tình chưa nắm lại đã bay sang người.*

Đức Trọng 2000

Thu trầm

Thu thêu áo...

Nắng vàng hiên

Hoá thân hoa

Em về nghiêng đầu tường,

Tôi thầm nhả giọt hương sương,

Nửa đêm nằm chết, cuối vườn chiêm bao.

Quảng Ngãi, tháng 10/ 2001

Đi trong chiều xứ lạ

Chiều nay như có nghìn cánh nhạn
Bay ấm trong hồn sương gió ta
Chiều nay, ừ nhỉ? Chiều xứ lạ
Ta ngỡ như đi giữa quê nhà

Cũng những hàng cây xanh chật ních
Chật ních xanh đến tận lòng người
Cũng những cánh đồng xa ngút ngát
Ngút – ngát xa đến ngát nụ cười

Nhiều quá bay muôn tà áo trắng
Trắng đến làm phai những mái trường
Trắng chạy trong ta và trắng ngủ
Ngủ êm đềm đến trắng yêu thương

Và có những người như em vậy
Gánh rau về như gánh trắng đi
Ta ngắm theo chân mà như có
Những cánh bướm bướm động trên mi

Nắng dịu chiều ơi, êm ả quá
Ta đi mà cứ ngỡ đang bay
Quê nhà giờ chắc em về chợ
Chân vướng hoàng hôn, mắt vướng mây

Và chắc mẹ già đang vo gạo
Bếp nghèo, lửa đỏ ấm đầu dây
Ta đứng mê mê, hồn lạnh lạnh
Phía trước nào? Mây trắng vẫn bay bay

Người đi

Thuở ấy người đi chân vui lắm
Sáng đèo Ngang chiều dốc thênh thang
Có lúc qua sông như qua núi
Có sồn chi bụi gió trên đường
Người đi biết mẹ buồn hiu hắt
Lòng em lệ kín dấu bên song
Vài chậu hoa hồng bên hiên nắng
Mỗi chiều về mưa có buồn không?
Người đi thơ không dành ở lại
Đất vịn chân người tiễn biệt ly
Một, hai, ba bốn năm đâu biết
Chân bên trời, hồn ở bên quê
Bởi vì mây trắng nên tay trắng
Cố hương ơi! Người đi người đi

Tháng 3/ 98

Bên này bờ

Nắng dời bóng nước qua sông
Con đò mắc cạn đợi trông một người
Phía bên trời áo tiểu thư
Vô tình để hở chút – duyên – dưới – chiều.
Và tôi bỗng nhớ Thuý Kiều
Lật sang trang chợt đụng nhiều sang trang.

Cát Tiên, tháng 10/ 1996

Một tối sau vườn

Tặng Phạm Cao Hoàng

Lành lạnh sau hiên chiều biệt nắng
Buồn chân già khách dạo sau vườn
Nghe bên đầu xóm ai múc nước
Tiếng gàu khua nước chảy trong sương

Về muộn con chim tìm tổ lạc
Rớt bên tai đôi tiếng kêu buồn
Tôi bỗng nhìn lên thăm huyết sáo
Vẳng tận chùa xa mấy tiếng chuông

Chợt bàn tay thông sâu vào túi
Chạm phải que diêm sót nửa đầu
Một mùi thuốc lá đầu trong cổ
Hương thơm chừng cũng gây làm đôi

Như có một câu thơ từ lá
Rớt vô hồn như một viên bi
Viên bi lăn xoáy từng chập xoáy
Sau vườn bóng tối cũng quên đi.

Đức Trọng 4/ 1992

Dấu xưa

Tặng : Trịnh Sâm

1

Để lặng hoàng hôn về gõ bến
Trắng non choàng liếc chút hương thâm
Tóc mây em để buồn lối cũ
Hoang vắng cõi lòng, gọi dấu xưa

2

Về bên anh em còn nguyên quá khứ
Mắt môi mềm trắng cũ vẫn còn xanh
Tóc là lá và da em là cát
Cát trở mình nghe lá chạm dấu xưa

3

Dấu xưa nay đã nhạt nhoà
Cầm tay em vượt nụ hoa đã tàn
Nhớ khi em bước sang ngang
Cuối đường có bóng một chàng ngẩn ngơ.

Đức Trọng, tháng 5/2001

Trở lại nhà rồng

Tặng nhạc sĩ Trần Hoàn
và anh em văn nghệ sĩ đêm 7/6 tại Đà Lạt

Em vẫn nở nụ cười hồng
Và mắt xanh huyền thoại
Duyên dáng, nhẹ nhàng gọi dấu ấn thi ca
Trời Đà Lạt mưa nhiều
Những hàng thông chao đảo
Căn nhà rồng, trầm mặc đứng lặng nghe
Âm vang của những bài tình khúc
Những bài thơ nghe trăn trở một thời
Em kiêu sa đọc nghe lần nữa
Bài thơ tình có Đà Lạt trong em
Căn nhà rồng sắc màu hoang dã
Bóng dáng em, bóng núi chập chùng
Một Cao nguyên lặng lẽ
Một Cao nguyên xanh thẫm điệp trùng
Tôi cứ lặng người

*Để nghe em đọc
Bài thơ tình không có đoạn kết, riêng em
Bài thơ tình có bằng hữu trong anh
Có tất cả những người phác họa
Vẽ lên cao nguyên
Cho Đà Lạt thắm màu
Em cứ đọc
Và mắt tôi mờ nhạt
Thấy bóng em, thấy bóng núi chập chùng*

Đà Lạt 06. 2001

Biển và tuổi thơ

Tặng các con : Khoa, Việt, Đức, Nga

*Thời thơ ấu, ba thiếu cơm thiếu áo
Biết cha mẹ nghèo nên gắng học chăm
Đêm thiếu dầu nhờ ánh trăng soi tỏ
Gắng học thuộc bài cho kịp ngày mai*

*Sáng đi học đâu có gì trong bụng
Chỉ uống nước thôi đủ để đến trường
Áo của ba quanh năm chấp vá
Nhìn bạn bè nhiều lúc xót xa*

*Ngày hai bữa quanh năm vẫn vậy
Cha mẹ nghèo không đủ nuôi con
Quê của ba ngàn năm sóng vỗ
Biển mênh mông nhưng cũng rất gần*

*Vì có biển nên tuổi thơ chân chất
Bữa đói, bữa no phó thác cho biển - trời
Ba lớn lên trong từng hơi muối mặn
Trong từng lời nhắc nhở của mẹ cha.*

Đức Lợi, tháng 6. 2001

Thời gian nghiêng

Tặng M. Hương

Anh biết em xẻ trái đất làm đôi
Xếp thời gian

 Theo cung tròn khép kín
Gối ngày tháng trong lâu đài mộng寐
Trái đất không tròn

 Nên có thời gian nghiêng
Chiều chưa qua sao lòng anh bỗng tối
Ngôi sao nào?

 Mọc vội phía chân mây
Có lẽ hôm nay ngày qua vội
Mà đêm dài trang trải những nghĩ suy
Anh đã đi

 Như một người lữ khách
Chưa đến tận cùng nơi hò hẹn trăm năm
Anh quay lại

 Thấy đường cong trước mặt
Em ở cuối trời dăm đuối ánh rạng đông
Lộ trình đã qua là chặng đường sắp tới
Bởi trái đất chưa tròn
Nên em xẻ làm đôi
Anh chạy đuối theo vòng cung khép kín!
Để gặp em

 Ở tận cuối chân trời.

Đà Lạt 7/98

Không đề

*Em về bến ngã phù sa
Tìm trong hạt bụi thấy hoa vô thường
Thấp hồn rọi khắp mười phương
Nhìn trong tĩnh lặng chơn thường như vô.*

Đà Lạt, tháng 3/ 1997

Người mẹ của
quê hương Quảng Ngãi

Tặng anh Nguyễn Văn Vĩnh

Một lần sau mười năm
Tôi trở lại thăm người mẹ anh hùng
Của quê hương Quảng Ngãi
Bảy mươi tuổi mẹ gầy như gốc dừa già
(Nặng trĩu trái dưới trời mưa gió)
Nhưng đôi mắt vẫn còn sáng
Như con nước lên bóng chiều rọi xuống
Cầm tay tôi mẹ cười – nụ cười như màu trắng
nhuộm vào những hạt bắp rang
Bộ đồ vải thô ôm thân mẹ gian nan
Dường như cũng sáng những tia cười âu yếm
Trên đầu mẹ chiếc khăn màu nước biển
Xổ tung ra choàng kín mắt tôi cay
Mẹ và tôi mừng quá ... tựa đang bay
Và bầu trời thênh thang đời vương sân lên núi

Ngày xưa mẹ thường gọi tôi thằng Cuội
Bởi những đêm trăng tôi thích
một mình ngắm trời

Những lần hành quân, đồng đội về
báo cáo mẹ ơ
Thằng Cuội vẫn cứ dẫn chị Hằng ra trận
Mẹ giấu miệng cười giả làm mặt giận
Chè nếp để phần đến khuya mẹ mới cho ăn
Mẹ thăm thì nếu để được vầng trăng
Mẹ sẽ bọc vào ba lô con mãi mãi

Và có những ngày giặc càn
tràn lan qua ruộng cấy
Đêm các con dưới hầm – mẹ ngồi trên nắp dẫy
Nấu nồi cơm như nấu chín ruột lòng
Cơm sôi như tình mẹ sôi
Cơm chín như đoàn quân xung kích
Bóng tối – ăn mắm cà gấp nhăm nỗi giận
Tiểu đội ăn – chừng – cả nước cùng ăn

Thế rồi một ngày Quảng Ngãi vùng lên
Tiếng hát quyết thắng vang cao
màu cờ phát phới
Suốt cả những con đường của
quê hương Quảng Ngãi
Những cụ già cũng nói được giọng trẻ con
Những người chết như đội mộ về làng
Cùng người sống hoà ca câu chiến thắng

Những nỗi gừng cay muối mặn
Cũng sắp hàng dài theo nắng sớm tin yêu
Đồng đội và tôi như chẳng thấy buổi chiều
Buổi bình minh

mẹ và em không cho đoàn quân ngó lại
Phía trước những màu đen đã thay cho chói lọi
Ôi mặt trời dường như không chịu ngả phía tây

Và hôm nay tôi về lại nơi này
Sau mười năm mẹ ơi thương nhớ quá
Mẹ chưa dễ được vầng trăng nhưng
trong gian khó

Thay vì dễ trăng mẹ dễ những cánh đồng
Ôi Quảng Ngãi quê hương
Mênh mông ngời sáng mênh mông
Trong hạt mưa ướt đầm tình của mẹ
Trong nách lá trâu tôi thấy một vầng trăng.

Mộng

*Đêm nằm mộng em thấy mình thân nữ
Khoác xiêm y trong yến tiệc huy hoàng
Và hiệu triệu cho muôn ngàn tráng sĩ
Tuốt gươm thiêng theo vạn lý kiêu hùng.*

Đức Trọng 2002

Chiếc nón lá sen

Trời mưa mượn nón làm quen
Em đành phải bút lá sen che đầu
Đường về anh trước em sau
Giả dò chậm chậm chân đau song hành
Mấy lần anh liếc nhìn sang
Mấy lần trả nón, em càng ngó lơ
Lá sen rút tự bao giờ
Nhìn vai tóc ướt anh ngờ chiêm bao
Đường về càng lúc mưa mau
Nón cầm tay để hai đầu ướt chung

Sáu năm em vẫn giận chồng
Cứ đòi chiếc nón giữa đồng ngày xưa
Biết đền sao để cho vừa
Mua trăm nón mới vẫn chưa chịu trừ
Buộc lòng mách mẹ mẹ cười
Đã hai con vẫn như người mới quen
Phải đành đi bút lá sen
Đền em, em mới thêm thẳng cu con
Thẳng cu giờ tám tuổi tròn

Mỗi năm chuyện cũ vẫn còn mới toanh
Mỗi năm anh vẫn ra đồng
Hái lá sen mới là chồng em yêu
Thằng cu cứ mỗi chiều chiều
Đội lá sen đứng thả diều ngoài sân
Và tôi tựa cửa tần ngần
Hai đầu tóc ướt dần dần hiện ra
Và em trong bếp nhìn xa
Nụ cười tỏa sáng trong nhà đèn tan...

Đức Trọng 2001

Tâm sự

Tặng Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Chuyện của ngày xưa em nói nhiều
Mắt là dĩ vãng mắt đắm chiều
Bao nhiêu u uẩn thời son trẻ
Hoà quyện trong lòng một dấu yêu
Em kể ngày xưa em thích trắng
Vần thơ làm ấm mảnh sao băng
Gió mưa chưa chạm vào tinh thể
Mà đã nghe lòng gợi ý trắng
Em cho ra đời “trắng mờ cô” (*)
Nghìn năm đâu có mảnh trắng đôi
Sao em cứ ghép cho đời vậy
Để chuyện duyên tình xa mấy nơi
Em kể xưa kia em thích trắng
Đêm thu em tìm đến chị Hằng
Nhìn bao lá rụng rơi chân tóc
Ru thức cuộc đời trong ước mơ
Anh đọc nghìn lần câu “tâm khúc” (*)
Nghe trong sương khói buổi hoang sơ

*Có em nhóm vạ lần tri kỷ
Nhóm vạ lần duyên qua ý thơ
Chuyện của ngày xưa em nói nhiều
Mắt là dĩ vãng mắt đắm chiều
Gió xưa lặng thổi qua thêm lạnh
Để bước anh về vương tiếng yêu.*

Đơn Dương, tháng 6/ 2001

(*) *Mảnh trăng mờ cõi và Tâm khúc -*
là hai tập thơ của Hồ Thụy Mỹ Hạnh

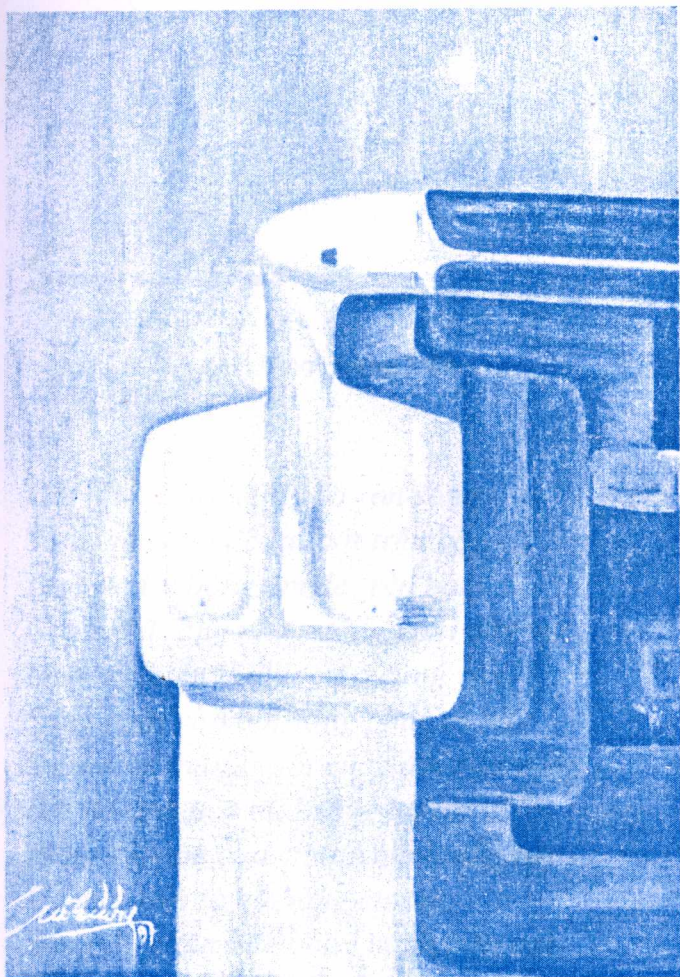
Mở Quàng

Tặng N-V-T

Anh và tôi những người thường đi tuyến
Gặp nhau nhiều ở Đạ Huoai – Đức Trọng
Nơi chưa có cầu đường
Anh vượt suối – băng đèo
Ngắm máy – dựng mĩa
Cắt tuyến qua rừng – mở đường mới
Đất chuyển mình – chào đón trăm hoa
Lắm khi rừng núi là nhà
Có đêm nằm nghe thác đổ
Anh tâm sự cùng tôi
Chuyện cầu đường
Chuyện tình thương
Người yêu của anh có tên dòng sông - Trà Khúc
Đêm về anh thường nhắc quê hương
Tôi đi sau anh
Khi tuyến đường hiện rõ trên
trắc dọc – trắc ngang
Ở đâu thấp đâu cao
Anh cho tôi từng điểm chuẩn

*Đào và đắp đất Tây Nguyên
Màu đất mới – nghe lời cha tiếng mẹ
Đày công đánh giặc giữ làng
Đường đến vùng sâu
Cầu bắc qua thác
Anh và tôi thường luận bàn giải pháp
Tối về hai đứa đọc thâu đêm
Xong công trình – lại chuyển đi nơi khác
Gặp nhau nhiều lần
Anh chỉ nhắc một dòng sông.*

Đức Trọng 1999

Tranh sơn dầu: H.T.M.H

Sóng và bóng

Tặng Hoàng Trần

Hốt nhúm cát ném vào con sóng
Sóng quay lui để lại bọt trên bờ
Em vừa tới bóng em đè trên bọt
Con Dã Tràng như vướng phải dây mơ
Là sóng biển thì lúc nào cũng vậy
Sóng phải vào bờ, sóng phải xa bờ
Suốt năm tháng suốt cuộc đời của sóng
Bởi đa tình nên mãi sóng bơ vơ
Bóng của em của chúng mình vẫn vậy
Có mặt trời là có bóng của ta
Sóng thì chẳng để bóng mình trên cát
Bởi sóng bị đè trên cái bóng bao la.

Nha Trang, 2/99

Ngõ Trời

*Lang thang
Vài bước chiều
Em quẹo vào mê ảnh
Tôi bao giờ trong sớm
Gặp em như gặp lạnh
Buồn thiu...*

TP Hồ Chí Minh 1998

Chọn

*Em yên lặng để lòng ai nổi sóng
Gió trắng về mồn mỗi đợi nguyên xuân
Em hào phóng cho lòng ai thổn thức
Nhan sắc đầy em chọn bến liêu trai.*

TP Hồ Chí Minh 1998

Thu nhớ

Tặng Nguyễn Thánh Ngã

Mùa thu đã về rồi đó
Vàng hoa nắng nhuộm quanh chiều
Bên trời như ai trải nhớ
Ôi ! vàng thêm đậm thương yêu
 Anh đi nhiều năm chưa mỏi
 Thềm xưa cúc có trở bông
 Những lần thu xưa ướm nắng
 Là anh nhớ xót xa lòng
 Có những chiều buồn quá đổi
 Nhà ai cau thoảng hương trâu
 Đường đi sao lòng đứng lại
 Mơ hồ mây nước trôi trôi

Đức Trọng, tháng 6/ 1999

Mười năm về lại

Từ Campuchia tôi về Bù Đăng
Tháng giêng trời mát tựa da em
Tháng giêng ra trận ngày xưa ấy
Bóng lính như mây trắng cuối chiều

Con đường đất đỏ ôi màu má
Thuở ấy em trao một tấm hình
Nụ cười nghiêng giống như hoa ổi
Ươm trái trong hồn người ra đi

Mười năm giờ chắc ừ có thể
Em đã nằm trong tiếng sáo điều
Thổi trong đêm vắng – trong chiều lạnh
Nỗi nhớ chìm trong nỗi tịch liêu

Và chắc bên người xa lạ ấy
Hoa ổi giờ hương của trái điều
Trong chất tình -- dầu -- thơm -- vị -- ngọt
Đã thành đắng chát ở trong tôi

Đâu trách bởi mình mê chinh chiến
Người yêu : cây súng giữa sa trường
Những đêm quan ải trắng rầm rộ
Mãi thấy giấc về, trong nhớ thương

Ôi lạ lòng thay xe đến bến
Cô hàng hoa quả “giống ai xưa”
Hỏi thăm cô ấy chồng chưa có
Chợt nắng lòng tôi bỗng dẫm mưa

Ôm nhau em khóc em hờn dỗi
Đêm tháng giêng, chóng sáng trời tình
Rồi ba mươi tuổi em làm vợ
Vẫn hình hài ngà ngọc băng trinh

Giấc đã hết rồi tôi xuất ngũ
Quê tình quê vợ Bù Đăng ơi!
Con năm tuổi và cao su tám tuổi
Cộng thành số lẻ của tôi yêu

Đánh giấc bao năm, giờ làm rẫy
Bên em ngồi nhắc chuyện chiến trường
Em cười nghe đong hồn trong nước
Có vậy bây giờ anh mới thương

Thơ Hải Đảo

Vùng trời Hải đảo chiều chập nắng
Những cánh Hải âu như cánh tay
Cánh tay của những người yêu biển
Chim bay hay là ý thơ bay

Mênh mông lắm hồn tôi rộng quá
Muốn gọi về cho mẹ chùm mây
Mây chằm chiếc võng treo đầu cột
Mẹ nằm ru êm giấc ngủ đây

Giờ thì ruộng lúa đầy con gái
Giữa đảo nằm nghe mùi gạo thơm
Mơ thấy em nằm bên bếp lửa
Mái ấm nhà ta lên khói cơm

Lý Sơn, tháng 9/ 1999

Tiếng rừng

Chiều qua rừng
Nghe xào xạc
Những bước chân
Của Sơn Nữ đi về
Chiều bình yên
Nghe tiếng thác
Môi em cười lộng gió Cao nguyên
Chiều đi vào vạt lối
Tỏa hương rừng
Cho ngào ngạt hoàng hôn
Em đơn sơ
Hỡi người con gái Mạ
Giấc mơ rừng em ấp ủ ngàn năm
Em kêu sa
Hỡi người con gái Mạ
Dáng em đi tô điểm cho non ngàn
Chiều qua rừng
Nghe du dương giọng hát
Tiếng em ca
Hay là tiếng của rừng.

Lâm Hà 5/ 1998

Kiều nữ

Tặng Trần Thị Hồng Minh

*Ta thắng thốt với nụ cười dôn hậu
Thành quách nghiêng theo nhan sắc nẻo nùng
Em đơn phương trong muôn ngàn lộng lẫy
Và hào quang qua giọng nói cỏ cây
Dọn yến tiệc trong nỗi lòng lữ khách
Khoác hoang vu theo nghĩa của đất trời
Ta mê say giữa sắc màu vạn vật
Vì em là vũ trụ – Kiều nữ ơi !*

Đức Trọng, tháng 6 / 2001

Ở lại công trường

*Đêm nay ở lại công trường
Nghe lòng xao xuyến với hương đất trời
Gió reo ngọn lúa trùng khơi
Thấy trong sâu thẳm cuộc đời thêm xanh
Quê ta ngày trước quẩn canh
Hôm nay nhiều nước thâm canh bốn mùa
Công trường ra sức thi đua
Xây kênh mương mới, cho mùa bội thu*

Đức Trọng 1999

Áo trắng

*Lối về có áo trắng bay
Đường xanh gió núa, mưa thay nỗi lòng
Hàng me dấu trắng vào trong
Để nghe im lặng để vòng môi thơm.*

Đức Trọng 6 / 2001

Bên bạn

*Ta hãy uống cho lòng ta thêm rộng
Những bài thơ chưa đủ nghĩa anh em
Ta hãy uống cho lòng ta thêm tận
Cố hương ơi! tri kỉ hãy gọi về...*

Quảng Ngãi 6/ 1987

Về quê

Anh về thăm quê cũ
Thấy đổi thay quá nhiều
Nhà cao, ăng - ten mới
Cuối thềm có sắc rêu
Em một thời mơ mộng
Hái hoa thơm nội đồng
Tặng cho anh. Mong được
Mai sau anh là chồng
Anh về thăm quê cũ
Nhìn hoa, nay đã tàn
Tiếng người xưa vọng lại
Trong nỗi niềm miên man.

Quảng Ngãi 6 / 1999

Tình yêu của Khắc Chung và Công chúa Huyền Trân

Tặng N – T – L

Vua Chiêm dâng sớ lễ
Có đất của hai Châu ⁽¹⁾
Rằng, vua cha đã hứa ⁽²⁾
Nàng có bằng lòng đâu.

Vào một ngày mùa hạ
Huyền Trân đi lấy chồng
Lệ tuôn dài lã chã...
Về xứ Chiêm xa lạ

Đêm nhớ đất kinh thành
Nàng ghi khắc lời anh ⁽³⁾
“ Để thái bình thiên hạ
Nên em lấy chồng xa ”

(1) Vua Chiêm là Chế Mân đem đất Châu Ô -- Châu Lý để làm vật
dẫn cưới công chúa Huyền Trân.

(2) Năm 1301 vua Trần Nhân Tông sang kinh đô Chiêm Thành thăm
chơi và ông hứa gả con gái là Huyền Trân cho vua Chiêm

(3) Năm 1306 vua Trần Anh Tông là anh của công chúa Huyền Trân
gả em gái cho vua Chiêm

Gần một năm làm vợ
Thương lá ngọc cành vàng
Đời phai tàn nhan sắc
“ Duyên hèn tử ngọc châu ” (4)

Khi vua Chiêm qua đời
Hoàng hậu thành góa bụa
Đêm mùa thu úa sầu
Duyên tình trôi về đâu?

Theo tục lệ Chiêm thành
Nàng lên giàn hoả thiêu
Để con thơ ở lại
Trời nam buồn điều hui

(4) Thơ của Ngô Thời Nhậm (1746 – 1802)

*Huyền Trân được giải cứu
Trên chiếc thuyền mong manh
Người xưa nay gặp lại
Hướng nhìn bầu trời xanh*

*Khắc Chung đưa nàng về (5)
Qua nhiều ngày lênh đênh
Mối tình xưa gắn lại
Hai người làm sao quên*

*Gần một năm rong ruổi
Khắc Chung cho thuyền về
Đôi trái tim giữ trọn
Hai lòng say đắm mê...*

Đức Trọng, 10/ 2001

(5) Tháng 10 / 1307 vua Trần Anh Tông sai Trần Khắc Chung, lúc đó làm chức Nhập nội hành khiển thượng thư tả bộ xạ, dùng thuyền nhỏ lập kế giải thoát Huyền Trân.

Yêu văn chương

Tặng anh : Khuất Minh Phương

Tôi trân trọng cảm ơn quá khứ
Đã cho tôi những ngày tháng miệt mài
Đọc nhiều sách, thơ, ca dao, tiểu thuyết...
Những cuốn sách hay, nói về Tổ quốc
Những tình yêu đắm say với tình đôi lứa
Và những trang thơ của tuổi vào đời
Có những trường ca
Như những dòng sông trôi mãi hiền hoà...
Chảy qua nhiều làng xóm bao la
Đến biển đông hoá thành chất liệu
Un – đúc giữa đất trời thành những áng
văn chương

Tôi trân trọng cảm ơn quá khứ
Đã cho đất nước có Truyện Kiều
Đêm về mơ thấy Nguyễn Du
“ Bất tri tam bách dư niên hậu
Thiên hạ hà nhân khấp Tố Như” (¹)
Nguyễn Du ơi sau ba trăm năm
Nhiều người vẫn khóc

Đất nước mãi tôn vinh người – Đại thi hào
Tôi trân trọng cảm ơn Tổ Quốc
Đã sinh ra những anh hùng hào kiệt
Ngày đánh giặc, đêm làm thơ
Trần Hưng Đạo, Nguyễn Trãi, Hồ Chí Minh...
Những anh hùng đi lên từ đất
Khi gieo vãi có lục bát trong thơ
Tôi trân trọng cảm ơn hiện tại
Biết giữ gìn di sản văn hoá của tiền nhân
Biết thừa kế và phát huy sáng tạo
Trên mọi miền đều, có những áng văn hay
Và đất nước từ xưa đã có
“ Khi Nguyễn Huệ cưỡi voi vào cửa bắc
Nguyễn Du viết Kiều đất nước hoá thành thơ” ⁽²⁾
Tôi yêu văn chương như yêu đất nước
Vì trong tận lòng người không thiếu cả hai.

Đức Trọng 6/2001

(1) Thơ của Nguyễn Du

(2) Thơ của Chế Lan Viên

MỘT NỖI LÒNG XA XỨ

(Đọc Dấu xưa -- Thơ Đinh Thời Nguyễn -2003)

Có lẽ trong cõi đời này, xa xứ là nỗi lòng chung của nhiều người. Bởi đất nước chúng ta hòa bình đem lại cuộc sống ấm no, thì cố hương là niềm khắc khoải, là chất liệu làm rung sợi thần kinh cảm xúc đủ chạm vào ký ức của một miền. Miền ấy là nơi sinh thành mà bất cứ ai cũng nhớ thương, cũng cảm động khi nhắc đến. Thơ Đinh Thời Nguyễn cũng bắt đầu từ cội nguồn ấy :

*Ôi Quảng Ngãi quê hương
Mệnh mông ngời sáng mệnh mông
Trong hạt mưa ướt đầm tình của mẹ
Trong nách lá trầu tôi thấy một vầng trăng*
(Người mẹ của quê hương Quảng Ngãi)

Trong tâm hồn Đinh Thời Nguyễn ẩn hiện một vầng trăng, lẫn khuất đâu đó một dấu chân mà ký ức vàng son khắc đậm thành hoài niệm trên từng chặng đường mưu sinh. Để khi chợt nhận ra :

*Tóc là lá và da em là cát
Cát trở mình nghe lá chạm dấu xưa*

Vâng, lá gắn liền với kỷ niệm ấu thời, và cát là nơi lưu giữ những cảm xúc mịn màng nhưng nông nổi. Có phải chẳng chút “hương thơm” là đây; là cái “thuở

ban đầu lưu luyến ấy"... khiến chúng ta không dễ gì quên được!

Cũng từ nỗi ray rứt khôn nguôi đó tâm hồn thơ lý giải:

Sóng thì chẳng để bóng mình trên cát

Bởi sóng bị đè trên cái bóng bao la...

(Sóng và bóng)

Bóng thời gian bao la trong không gian bao la là vậy. Và kỷ niệm bị đè vào dĩ vãng triều âm sương khói của người xa xứ. Đứng trước hiệu ứng nhà kính, nhà thơ cảm nhận một trái đất lệch trục thời gian, lệch trục đời khi cuộc sống tất bật của thời công nghiệp hóa dễ làm cho hồn người xơ cứng. Anh sống với một chu kỳ khác:

Anh biết em xẻ trái đất làm đôi,

Xếp thời gian theo cung tròn khép kín

Gối ngày tháng trong lâu đài mộng mị

Trái đất không tròn nên có thời gian nghiêng

Và anh hoảng hốt đi tìm trong mộng mị một hình bóng thơ mộng, cuộc đuổi bắt chỉ còn là mộng ảo :

Anh chạy đuổi theo vòng cung khép kín

Để gặp em ...

Ở tận cuối chân trời

(Thời gian nghiêng)

Trong thơ Đinh Thời Nguyễn "Mẹ" và "Em" là hình ảnh một quê hương. Là gì một chàng trai gốc Quảng, buổi xa quê còn cắp sách đến trường, chưa

biết nhớ nhà là gì nên “thuở ấy người đi chân vui lắm”.
Để rồi đau đáu khuôn mặt hoài hương :

*Người đi biết mẹ buồn hiu hắt
Lòng em lệ kín dấu bên song*

(Người đi)

Và :

*Anh đi nhiều năm chưa mỗi
Thềm xưa cúc có trở bông
Những lần thu xưa ướm nắng
Là anh nhớ xót xa lòng*

(Thu nhớ)

Cái nỗi nhớ xót xa đó ai mà không nếm trải.
Nhưng với Đình Thời Nguyễn đã trở thành một cảm
trạng nặng chom thu. Nỗi nhớ có sức lây lan đến xiêu
lòng :

*Bên bờ Trà Khúc mưa quanh
Em chưa làm vợ mà thành cô dâu*

(Em và bờ sông Trà Khúc)

Phải đâu trong thời bình không có nỗi đau của
chiến tranh. Và dòng Trà Khúc đã từng chứng kiến,
đã chảy vào hồn người xa xứ một dòng nước mắt lặng
thầm để trên bước đường tha hương gặp người đồng
hương thì trong tâm thức họ chợt trào chảy một dòng
sông :

*Gặp nhau nhiều lần
Anh chỉ nhắc một dòng sông*

(Mở đường)

Phải rồi, Trà Khúc là dòng Sông Mẹ, niềm tự hào của Quảng Ngãi. Khi tiễn con lên đường nhập ngũ, Mẹ đã dặn dò :

*Mẹ thăm thì nếu để được vắng trăng
Mẹ sẽ bọc vào ba lô con mãi mãi*

(Người mẹ của quê hương Quảng Ngãi)

Để rồi anh nhập vào hành trình của một người ban chiến sỹ đi làm nghĩa vụ của thời trai. Tôi hiểu Đinh Thời Nguyễn đã từng là TNXP nên anh có cảm nhận của một người chiến sỹ, hiểu người ấy và chất cảm xúc đẹp về một lần về cũng là lần về của chính anh :

*Từ Campuchia tôi về Bù Đăng
Tháng giêng trời mát tựa da em
Tháng giêng ra trận ngày xưa ấy
Bóng lính như mây trắng cuối chiều*

(Mười năm về lại)

Về với mẹ, với em, với quê hương anh nhận diện Quảng Ngãi :

*Nắng Quảng Ngãi tôi về lịch mư
Sông Trà xanh muốt tóc em xưa*

(Quảng Ngãi xưa)

Cũng từ đó anh lại ra đi, làm nhiệm vụ khác của một đất nước đang thời phát triển, phải đầu tư kiến thức nhiều hơn cho một trận địa mới : trận địa kinh tế thị trường. Nhưng không vì thế mà hồn thơ mất đi.

Ngược lại, làm một chiến sĩ kinh tế anh lại cảm nhận nhiều hơn về quê hương xứ sở :

Tôi trân trọng cảm ơn Tổ quốc

Đã sinh ra những anh hùng hào kiệt

Ngày đánh giặc đêm làm thơ

Trần Hưng Đạo, Nguyễn Trãi, Hồ Chí Minh...

Những anh hùng đi lên từ đất

Khi gieo vãi, có lục bát trong thơ

(Yêu văn chương)

Để rồi một hồn thơ lặng lẽ nghe tiếng gàu của quê hương lay động tới hồn mình :

Nghe bên đầu xóm ai múc nước

Tiếng gàu khua nước chảy trong sương

Những dòng thơ hay như vậy đang làm một cuộc hành trình về thơ. Bởi thơ bắt đầu từ những nghiệt ngã. Đình Thời Nguyễn đang bắt đầu đi trong chiều xứ lạ, để mãi hành hương, mãi làm người xa xứ:

Chiều nay ừ nhỉ ? Chiều xứ lạ

Ta ngỡ như đi giữa quê nhà

(Đi trong chiều xứ lạ)

Thơ Đình Thời Nguyễn đâu còn có hạn chế. Nhưng cái được của thơ anh là thơ có tình, có hậu. Hậu để về sau. Tình thì lưu luyến mãi. Như dấu ấn của quá khứ dù không thấy được nhưng còn lưu trong lòng người chút cảm xúc nồng ấm dịu êm...

Đà Lạt 2003

Nhà thơ NGUYỄN THÁNH NGÃ

GIÓ NGÀN THÔNG GỌI

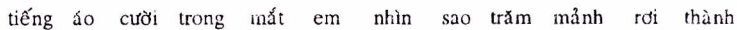
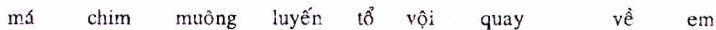
Nhạc : TÚ MINH

Lời : ĐÌNH THỜI NGUYỄN

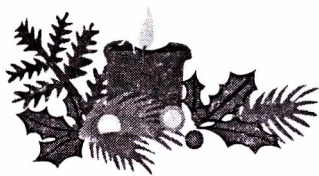
vừa - tinh cảm

The musical score is written on six staves of five-line systems. The first staff begins with a treble clef, a key signature of one flat (B-flat), and a common time signature (C). The melody is composed of eighth and quarter notes, with some rests. The lyrics are written below the staves, aligned with the notes. The lyrics are: "Để mai màu lá xanh hơn trước gót nhỏ em về quện với hoa đứng trên đỉnh gió nhìn phố thị bóng em thấp thoáng chút chiều tà để mai phố núi sương về sớm gác trọ bỗng thành nét thi ca viết lên mây trắng dòng thơ tím quê hương xanh thắm một cung đàn để mai màu đất hồng lên".

Để mai màu lá xanh hơn trước gót nhỏ em
về quện với hoa đứng trên đỉnh gió nhìn phố
thị bóng em thấp thoáng chút chiều tà để
mai phố núi sương về sớm gác trọ bỗng thành nét thi
ca viết lên mây trắng dòng thơ tím quê
hương xanh thắm một cung đàn để mai màu đất hồng lên

lụa dệt áo cho nàng hương ngát bay

DẤU XƯA

THU NHỚ

Nhạc : Công Huân

Thơ : Đinh Thời Nguyễn

Musical score for the song "Thu Nhớ" (Autumn Remembrance). The score is written in 3/4 time, with a key signature of one sharp (F#). The melody is composed of eighth and quarter notes, with some rests. The lyrics are in Vietnamese and are written below the musical staff. The score includes a repeat sign and a first ending bracket.

Mùa thu đã về rồi đó vàng hoa nắng
nhuộm quanh chiều bên trời như ai trải nhớ ơi
vàng thêm đượm thương yêu anh đi nhiều năm chưa
mỗi thêm xưa cúc có trở bóng những
lần thu xưa ướm nắng là anh nhớ xót xa
lòng có những chiều buồn quá đổi nhà
ai cau thoảng hương trầu 1. đường đi sao lòng đứng
lại 2. mơ hồ mây nước trời trời đường
(nhỏ dần khi về kết)
nước trôi trôi mơ hồ mây nước trôi trôi
mơ hồ mây nước trôi trôi (Mùa)

MỤC LỤC

	<i>Trang</i>
1. Để ngày mai	6
2. Em và bờ sông Trà Khúc	7
3. Cho em	9
4. Cho anh	10
5. Hồ chứa	11
6. Một chút hoàng hôn	12
7. Gọi	13
8. Mơ	14
9. Có một đêm khuya như thế	15
10. Quảng Ngãi thơ	17
11. Không dễ	18
12. Thu trầm	19
13. Đi trong chiều xứ lạ	20
14. Người đi	22
15. Bên đây bờ	23
16. Một tối sau vườn	24
17. Dấu xưa (1,2,3)	25
18. Trở lại nhà rông	26
19. Biển và tuổi thơ	28
20. Thời gian nghiêng	29
21. Không dễ	30
22. Người mẹ của quê hương	31
Quảng Ngãi	

23. Mộng	34
24. Chiếc nón lá sen	35
25. Tâm sự	37
26. Mở đường	39
27. Sóng và bóng	41
28. Ngõ đời	42
29. Chọn	43
30. Thu nhớ	44
31. Mười năm về lại	45
32. Thơ Hải đảo	47
33. Tiếng rừng	48
34. Kiều nữ	49
35. Ở lại công trường	50
36. Áo trắng	51
37. Bên bạn	52
38. Về quê	53
39. Tình yêu của Khắc Chung và công chúa Huyền Trân	54
40. Yêu văn chương	57
41. Gió ngàn thông gọi (thơ: Đinh Thời Nguyễn, nhạc: Tú Minh)	64
42. Thu nhớ (thơ: Đinh Thời Nguyễn, nhạc: Công Huân).	66

Dấu xưa

Thơ **ĐINH THỜI NGUYỄN**

SỞ VĂN HÓA THÔNG TIN LÂM ĐỒNG

Chịu trách nhiệm xuất bản :

TRẦN THẮNG

Biên tập :

LÊ CÔNG

Trình bày :

ĐINH TRẦN KHOA

Sửa bản in :

TRẦN THỊ HỒNG MINH

In 500 cuốn khổ 13 x 19 cm tại Công ty In & PHS Lâm Đồng. Giấy phép xuất bản số : 40/VHTT /GPXB do Sở VHTT Lâm Đồng cấp ngày 16/9/2003. In xong và nộp lưu chiểu tháng 11/2003.

Chân thành cảm ơn:

- Hội VHNT Lâm Đồng
- Nhà thơ Lâm Anh
- Những anh chị và bạn bè thân hữu
đã nhiệt tình hỗ trợ giúp đỡ để tập
thơ được hình thành.

Đ.T.N

ĐINH THỜI NGUYỄN

- Đức Lợi - Mộ Đức - Quảng Ngãi
 - Tốt nghiệp Đại học Luật Hà Nội
 - Hiện công tác tại: Xí nghiệp Quản lý CTCC&VSMT Đức Trọng - Lâm Đồng
 - Hội viên Hội Văn học Nghệ thuật Lâm Đồng
- Có thơ đăng trong các báo, tạp chí TW và địa phương

ĐÃ XUẤT BẢN:

Quê mẹ (Tập thơ - 1979)
Một khúc Sông Trà (Tập thơ - 1998)
Đà Lạt giao mùa (Tập thơ - 2000)
Dấu xưa (Tập thơ - 2003)

Mười năm về lại

Từ Campuchia tôi về Bù Đăng
Tháng giêng trời mát tựa da em
Tháng giêng ra trận ngày xưa ấy
Bóng lính như mây trắng cuối chiều

Con đường đất đỏ ôi màu má
Thuở ấy em trao một tấm hình
Nụ cười nghiêng giống như hoa ổi
Ươm trái trong hồn người ra đi

Mười năm giờ chắc ừ có thể
Em đã nằm trong tiếng sáo diều
Thổi trong đêm vắng – trong chiều lạnh
Nỗi nhớ chìm trong nỗi tịch liêu

Và chắc bên người xa lạ ấy
Hoa ổi giờ hương của trái diều
Trong chất tình – dầu – thơm – vị – ngọt
Đã thành đắng chát ở trong tôi

Đâu trách bởi mình mê chinh chiến
Người yêu : cây súng giữa sa trường
Những đêm quan ải trắng rầm rộ
Mãi thấy giấc về, trong nhớ thương

Ôi lạ lòng thay xe đến bến
Cô hàng hoa quả "giống ai xưa"
Hỏi thăm cô ấy chồng chưa có
Chợt nắng lòng tôi bỗng dẫm mưa

Ôm nhau em khóc em hờn dỗi
Đêm tháng giêng, chóng sáng trời tình
Rồi ba mươi tuổi em làm vợ
Vẫn hình hài ngà ngọc băng trinh

Giấc đã hết rồi tôi xuất ngũ
Quê tình quê vợ Bù Đăng ơi!
Con năm tuổi và cao su tám tuổi
Cộng thành số lẻ của tôi yêu

Đánh giấc bao năm, giờ làm rẫy
Bên em ngồi nhắc chuyện chiến trường
Em cười nghe động hồn trong nước
Có vậy bây giờ anh mới thương

Sông Bé 1993

Thơ Hải Đảo

Vùng trời Hải đảo chiều ch
Những cánh Hải âu như cá
Cánh tay của những người
Chim bay hay là ý thơ bay

Mênh mông lắm hồn
Muốn gọi về cho mẹ
Mây chầm chiếc võn
Mẹ nằm ru êm giấc

Giờ thì ruộng
Giữa đảo nằm
Mơ thấy em n
Mái ấm nhà t

Thơ Hải Đảo

Vùng trời Hải đảo chiều chập nắng
Những cánh Hải âu như cánh tay
Cánh tay của những người yêu biển
Chim bay hay là ý thơ bay

Mênh mông lắm hồn tôi rộng quá
Muốn gọi về cho mẹ chùm mây
Mây chầm chiếc võng treo đầu cột
Mẹ nằm ru êm giấc ngủ đầy

Giờ thì ruộng lúa đầy con gái
Giữa đảo nằm nghe mùi gạo thơm
Mơ thấy em nằm bên bếp lửa
Mái ấm nhà ta lên khói cơm

Lý Sơn, tháng 9/ 1999

Tiếng rừng

Chiều qua rừng
Nghe xào xạc
Những bước chân
Của Sơn Nữ đi về
Chiều bình yên
Nghe tiếng thác
Môi em cười lộng gió Cao nguyên
Chiều đi vào vạn lối
Tỏa hương rừng
Cho ngào ngạt hoàng hôn
Em đơn sơ
Hỡi người con gái Mạ
Giấc mơ rừng em ấp ủ ngàn năm
Em kiêu sa
Hỡi người con gái Mạ
Dáng em đi tô điểm cho non ngàn
Chiều qua rừng
Nghe du dương giọng hát
Tiếng em ca
Hay là tiếng của rừng.

Lâm Hà 5/ 1998

Kiều nữ

Tặng Trần Thị Hồng Minh

Ta thắng thốt với nụ cười
Thành quách nghiêng theo
Em đơn phương trong muôn
Và hào quang qua giọng nói
Dọn yến tiệc trong nỗi lòng
Khoác hoang vu theo nghĩa
Ta mê say giữa sắc màu và
Vì em là vũ trụ – Kiều nữ o

Đức T

Kiều nữ

Tặng Trần Thị Hồng Minh

*Ta thắng thốt với nụ cười đôn hậu
Thành quách nghiêng theo nhan sắc nẻo nùng
Em đơn phương trong muôn ngàn lộng lẫy
Và hào quang qua giọng nói cỏ cây
Dọn yến tiệc trong nỗi lòng lữ khách
Khoác hoang vu theo nghĩa của đất trời
Ta mê say giữa sắc màu vạn vật
Vì em là vũ trụ – Kiều nữ ơi !*

Đức Trọng, tháng 6 / 2001

Ở lại công trường

Đêm nay ở lại công trường
Nghe lòng xao xuyến với hương đất trời
Gió reo ngọn lúa trùng khơi
Thấy trong sâu thẳm cuộc đời thêm xanh
Quê ta ngày trước quả canh
Hôm nay nhiều nước thâm canh bốn mùa
Công trường ra sức thi đua
Xây kênh mương mới, cho mùa bội thu

Đức Trọng 1999

Áo trắng

Lối về có áo trắng bay
Đường xanh gió núa, n
Hàng me dấu trắng và
Để nghe im lặng để v

Áo trắng

*Lối về có áo trắng bay
Đường xanh gió núa, mưa thay nỗi lòng
Hàng me dấu trắng vào trong
Để nghe im lặng để vòng môi thơm.*

Đức Trọng 6 / 2001

Bên bạn

Ta hãy uống cho lòng ta thêm rộng
Nhưng bài thơ chưa đủ nghĩa anh em
Ta hãy uống cho lòng ta thêm tận
Cố hương ơi! tri kỉ hãy gọi về...

Quảng Ngãi 6/ 1987

Về quê

Anh về thăm quê cũ
Thấy đổi thay quá
Nhà cao, ăng - ten
Cuối thêm có sắc
Em một thời mơ m
Hái hoa thơm nội
Tặng cho anh. M
Mai sau anh là ch
Anh về thăm quê cũ
Nhìn hoa, nay đã
Tiếng người xưa v
Trong nỗi niềm m

Quảng N

Về quê

Anh về thăm quê cũ
Thấy đổi thay quá nhiều
Nhà cao, ăng - ten mới
Cuối thêm có sắc rêu
Em một thời mơ mộng
Hái hoa thơm nội đồng
Tặng cho anh. Mong được
Mai sau anh là chồng
Anh về thăm quê cũ
Nhìn hoa, nay đã tàn
Tiếng người xưa vọng lại
Trong nỗi niềm miên man.

Quảng Ngãi 6 / 1999

g ta thêm rộng
đủ nghĩa anh em
g ta thêm tận
ấy gọi về...

Quảng Ngãi 6/ 1987

Tình yêu của Khắc Chung và Công chúa Huyền Trân

Tặng N - T - L

Vua Chiêm dâng sính lễ
Có đất của hai Châu ⁽¹⁾
Rằng, vua cha đã hứa ⁽²⁾
Nàng có bằng lòng đâu.

Vào một ngày mùa hạ
Huyền Trân đi lấy chồng
Lệ tuôn dài lã chã...
Về xứ Chiêm xa lạ

Đêm nhớ đất kinh thành
Nàng ghi khắc lời anh ⁽³⁾
“ Để thái bình thiên hạ
Nên em lấy chồng xa ”

(1) Vua Chiêm là Chế Mân đem đất Châu Ô - Châu Lý để làm vật
dẫn cưới công chúa Huyền Trân.

(2) Năm 1301 vua Trần Nhân Tông sang kinh đô Chiêm Thành thăm
chơi và ông hứa gả con gái là Huyền Trân cho vua Chiêm

(3) Năm 1306 vua Trần Anh Tông là anh của công chúa Huyền Trân
gả em gái cho vua Chiêm

Gần một năm
Thương lá ng
Đời phai tàn
“ Duyên hèn

Khi vua Chiêm qua đ
Hoàng hậu thành gó
Đêm mùa thu úa sâu
Duyên tình trôi về đ

Theo tục lệ
Nàng lên g
Để con thơ
Trời nam b

(4) Thơ của Ngô Thời Nhậm (1746)

Khắc Chung chúa Huyền Trân

ặng N - T - L

g sinh lễ
Châu (1)
hứa (2)
ông dâu.

ột ngày mùa hạ
Trân đi lấy chồng
n dài lã chã...
Chiêm xa lạ

h thành
ời anh (3)
iên hạ
ag xa"

m đất Châu Ô - Châu Lý để làm vật
Trân.
n Tông sang kinh đô Chiêm Thành thăm
là Huyền Trân cho vua Chiêm
Tông là anh của công chúa Huyền Trân

Gần một năm làm vợ
Thương lá ngọc cành vàng
Đời phai tàn nhan sắc
"Duyên hèn tủi ngọc châu" (4)

Khi vua Chiêm qua đời
Hoàng hậu thành góa bụa
Đêm mùa thu ứa sầu
Duyên tình trôi về đâu?

Theo tục lệ Chiêm thành
Nàng lên giàn hoả thiêu
Để con thơ ở lại
Trời nam buồn đìu hiu

(4) Thơ của Ngô Thời Nhậm (1746 - 1802)

Huyền Trân được giải cứu
Trên chiếc thuyền mong manh
Người xưa nay gặp lại
Hướng nhìn bầu trời xanh

Khắc Chung đưa nàng về (5)
Qua nhiều ngày lênh đênh
Mối tình xưa gắn lại
Hai người làm sao quên

Gần một năm rong ruổi
Khắc Chung cho thuyền về
Đôi trái tim giữ trọn
Hai lòng say đắm mê...

Đức Trọng, 10/ 2001

(5) Tháng 10 / 1307 vua Trần Anh Tông sai Trần Khắc Chung, lúc đó làm chức Nhập nội hành khiển thượng thư tả bộ xạ, dùng thuyền nhỏ lập kế giải thoát Huyền Trân.

Yêu văn chương

Tặng anh : Khuất Minh Phú

Tôi trân trọng cảm ơn quí
Đã cho tôi những ngày thơ
Đọc nhiều sách, thơ, ca dao
Những cuốn sách hay, nói
Những tình yêu đắm say v
Và những trang thơ của tu
Có những trường ca
Như những dòng sông trôi
Chảy qua nhiều làng xóm
Đến biển đông hoá thành
Un – đúc giữa đất trời thà

Tôi trân trọng cảm ơn quí
Đã cho đất nước có Truýệ
Đêm về mơ thấy Nguyễn L
“ Bất tri tam bách dư niên
Thiên hạ hà nhân khấp Tô
Nguyễn Du ơi sau ba trăm
Nhiều người vẫn khóc

Yêu văn chương

Tặng anh : Khuất Minh Phương

Tôi trân trọng cảm ơn quá khứ
Đã cho tôi những ngày tháng miệt mài
Đọc nhiều sách, thơ, ca dao, tiểu thuyết...
Những cuốn sách hay, nói về Tổ quốc
Những tình yêu đắm say với tình đôi lứa
Và những trang thơ của tuổi vào đời
Có những trường ca
Như những dòng sông trôi mãi hiền hoà...
Chảy qua nhiều làng xóm bao la
Đến biển đông hoá thành chất liệu
Un – đúc giữa đất trời thành những áng
văn chương

Tôi trân trọng cảm ơn quá khứ
Đã cho đất nước có Truyện Kiều
Đêm về mơ thấy Nguyễn Du
“ Bất tri tam bách dư niên hậu
Thiên hạ hà nhân khấp Tố Như” (1)
Nguyễn Du ơi sau ba trăm năm
Nhiều người vẫn khóc

Đất nước mãi tôn vinh người – Đại thi hào
Tôi trân trọng cảm ơn Tổ Quốc
Đã sinh ra những anh hùng hào kiệt
Ngày đánh giặc, đêm làm thơ
Trần Hưng Đạo, Nguyễn Trãi, Hồ Chí Minh...
Những anh hùng đi lên từ đất
Khi gieo vần có lục bát trong thơ
Tôi trân trọng cảm ơn hiện tại
Biết giữ gìn di sản văn hoá của tiền nhân
Biết thừa kế và phát huy sáng tạo
Trên mọi miền đều, có những áng văn hay
Và đất nước từ xưa đã có
“ Khi Nguyễn Huệ cưỡi voi vào cửa bắc
Nguyễn Du viết Kiều đất nước hoá thành thơ” ⁽²⁾
Tôi yêu văn chương như yêu đất nước
Vì trong tận lòng người không thiếu cả hai.

Đức Trọng 6/2001

(1) Thơ của Nguyễn Du
(2) Thơ của Chế Lan Viên

MỘT NỖ LÒNG

(Độc Dấu xưa – Thơ Đình)

Có lẽ trong cõi đời này, x
của nhiều người. Bởi đất
đem lại cuộc sống ấm no, thì
khoải, là chất liệu làm rung s
chạm vào ký ức của một mi
thành mà bất cứ ai cũng nhớ
khi nhắc đến. Thơ Đình Thời
cội nguồn ấy :

Ôi Quảng Ngãi quê hương
Mênh mông ngời sáng me
Trong hạt mưa ướt đầm t
Trong nách lá trầu tôi th
(Người mẹ của q

Trong tâm hồn Đình Th
vàng trắng, lẫn khuất dấu đó n
vàng son khắc đậm thành hoà
đường mưu sinh. Để khi chợt nh

Tóc là lá và da em là c
Cát trở mình nghe lá c

Vâng, lá gắn liền với kỷ
nơi lưu giữ những cảm xúc mìn
Có phải chăng chút “hương thắ

MỘT NỖI LÒNG XA XỨ

(Đọc Dấu xưa – Thơ Đình Thời Nguyễn -2003)

Có lẽ trong cõi đời này, xa xứ là nỗi lòng chung của nhiều người. Bởi đất nước chúng ta hòa bình đem lại cuộc sống ấm no, thì cố hương là niềm khắc khoải, là chất liệu làm rung sợi thần kinh cảm xúc đủ chạm vào ký ức của một miền. Miền ấy là nơi sinh thành mà bất cứ ai cũng nhớ thương, cũng cảm động khi nhắc đến. Thơ Đình Thời Nguyễn cũng bắt đầu từ cội nguồn ấy :

Ôi Quảng Ngãi quê hương
Mênh mông ngời sáng mênh mông
Trong hạt mưa ướt đầm tình của mẹ
Trong nách lá trầu tôi thấy một vầng trăng
(Người mẹ của quê hương Quảng Ngãi)

Trong tâm hồn Đình Thời Nguyễn ẩn hiện một vầng trăng, lẫn khuất đâu đó một dấu chân mà ký ức vàng son khắc đậm thành hoài niệm trên từng chặng đường mưu sinh. Để khi chợt nhận ra :

Tóc là lá và da em là cát
Cát trở mình nghe lá chạm dấu xưa

Vâng, lá gắn liền với kỷ niệm ấu thời, và cát là nơi lưu giữ những cảm xúc mịn màng nhưng nồng nổi. Có phải chẳng chút “hương thơm” là đây; là cái “thuở

ban đầu lưu luyến ấy"... khiến chúng ta không dễ gì quên được!

Cũng từ nỗi ray rứt khôn nguôi đó tâm hồn thơ lý giải:

Sóng thì chẳng để bóng mình trên cát

Bởi sóng bị dè trên cái bóng bao la...

(Sóng và bóng)

Bóng thời gian bao la trong không gian bao la là vậy. Và kỷ niệm bị dè vào dĩ vãng triều âm sương khói của người xa xứ. Đứng trước hiệu ứng nhà kính, nhà thơ cảm nhận một trái đất lệch trục thời gian, lệch trục đời khi cuộc sống tất bật của thời công nghiệp hóa dễ làm cho hồn người xơ cứng. Anh sống với một chu kỳ khác:

Anh biết em xẻ trái đất làm đôi,

Xếp thời gian theo cung tròn khép kín

Gối ngày tháng trong lâu đài mộng mị

Trái đất không tròn nên có thời gian nghiêng

Và anh hoảng hốt đi tìm trong mộng mị một hình bóng thơ mộng, cuộc đuổi bắt chỉ còn là mộng ảo :

Anh chạy đuổi theo vòng cung khép kín

Để gặp em ...

Ở tận cuối chân trời

(Thời gian nghiêng)

Trong thơ Đinh Thời Nguyên "Mẹ" và "Em" là hình ảnh một quê hương. Là gì một chàng trai gốc Quảng, buổi xa quê còn cắp sách đến trường, chưa

biết nhớ nhà là gì nên "thuở
Để rồi đau đầu khuôn mặt h

Người đi biết mẹ b

Lòng em lệ kín dẫu

Và :

Anh đi nhiều năm c

Thêm xưa cúc có t

Những lần thu xưa

Là anh nhớ xót xa

Cái nỗi nhớ xót xa
Nhưng với Đinh Thời Nguyên
trạng nặng chớm thu. Nỗi n
lòng :

Bên bờ Trà Khúc m

Em chưa làm vợ mà

(Em

Phải đâu trong thời
chiến tranh. Và dòng Trà
đã chảy vào hồn người xa x
thăm để trên bước đường t
hương thì trong tâm thức h
sông :

Gặp nhau nhiều lần

Anh chỉ nhắc một d

biết nhớ nhà là gì nên “thuở ấy người đi chân vui lắm”.
Để rồi đau đầu khuôn mặt hoài hương :

*Người đi biết mẹ buồn hiu hắt
Lòng em lệ kín dấu bên song*

(Người đi)

Và :

*Anh đi nhiều năm chưa mỗi
Thêm xưa cúc có trở bông
Những lần thu xưa ướm nắng
Là anh nhớ xót xa lòng*

(Thu nhớ)

Cái nỗi nhớ xót xa đó ai mà không nếm trải.
Nhưng với Đình Thời Nguyễn đã trở thành một cảm
trạng nặng chồm thu. Nỗi nhớ có sức lây lan đến xiêu
lòng :

*Bên bờ Trà Khúc mưa quanh
Em chưa làm vợ mà thành cô dâu*

(Em và bờ sông Trà Khúc)

Phải đâu trong thời bình không có nỗi đau của
chiến tranh. Và dòng Trà Khúc đã từng chứng kiến,
đã chảy vào hồn người xa xứ một dòng nước mắt lặng
thầm để trên bước đường tha hương gặp người đồng
hương thì trong tâm thức họ chợt trào chảy một dòng
sông :

*Gặp nhau nhiều lần
Anh chỉ nhắc một dòng sông*

(Mở đường)

Phải rồi, Trà Khúc là dòng Sông Mẹ, niềm tự hào của Quảng Ngãi. Khi tiễn con lên đường nhập ngũ, Mẹ đã dặn dò :

*Mẹ thăm thì nếu để được vắng trăng
Mẹ sẽ bọc vào ba lô con mãi mãi*

(Người mẹ của quê hương Quảng Ngãi)

Để rồi anh nhập vào hành trình của một người bạn chiến sỹ đi làm nghĩa vụ của thời trai. Tôi hiểu Đinh Thời Nguyên đã từng là TNXP nên anh có cảm nhận của một người chiến sỹ, hiểu người ấy và chất cảm xúc đẹp về một lần về cũng là lần về của chính anh :

*Từ Campuchia tôi về Bù Đăng
Tháng giêng trời mát tựa da em
Tháng giêng ra trận ngày xưa ấy
Bóng lính như mây trắng cuối chiều*

(Mười năm về lại)

Về với mẹ, với em, với quê hương anh nhận diện Quảng Ngãi :

*Nắng Quảng Ngãi tôi về lệch mũ
Sông Trà xanh mượt tóc em xưa*

(Quảng Ngãi xưa)

Cũng từ đó anh lại ra đi, làm nhiệm vụ khác của một đất nước đang thời phát triển, phải đầu tư kiến thức nhiều hơn cho một trận địa mới : trận địa kinh tế thị trường. Nhưng không vì thế mà hồn thơ mất đi.

Ngược lại, làm một chiến sỹ
nhiều hơn về quê hương xứ

Tôi trân trọng cảm ơn

Đã sinh ra những anh

Ngày đánh giặc đêm là

Trần Hưng Đạo, Nguyễn

Những anh hùng đi lên

Khi gieo vãi, có lực bả

Để rồi một hồn thơ lìa
quê hương lay động tới hồn

Nghe bên đầu xóm ai

Tiếng gàu khua nước

Những dòng thơ hay

cuộc hành trình về thơ. Bỏ

nghiệt ngã. Đinh Thời Nguyên

chiều xứ lạ, để mãi hành hương

Chiều nay ừ nhĩ ? Ch

Ta ngỡ như đi giữa q

Thơ Đinh Thời Nguyên
Nhưng cái được của thơ anh
Hậu để về sau. Tình thì lưu
của quá khứ dù không thấy d
lòng người chút cảm xúc nồng

Nhà thơ

Ngược lại, làm một chiến sĩ kinh tế anh lại cảm nhận nhiều hơn về quê hương xứ sở :

*Tôi trân trọng cảm ơn Tổ quốc
Đã sinh ra những anh hùng hào kiệt
Ngày đánh giặc đêm làm thơ
Trần Hưng Đạo, Nguyễn Trãi, Hồ Chí Minh...
Những anh hùng đi lên từ đất
Khi gieo vãi, có lục bát trong thơ*
(Yêu văn chương)

Để rồi một hồn thơ lặng lẽ nghe tiếng gàu của quê hương lay động tới hồn mình :

*Nghe bên đầu xóm ai múc nước
Tiếng gàu khua nước chảy trong甕
Những dòng thơ hay như vậy đang làm một
cuộc hành trình về thơ. Bởi thơ bắt đầu từ những
nghiệt ngã. Đình Thời Nguyễn đang bắt đầu đi trong
chiều xứ lạ, để mãi hành hương, mãi làm người xa xứ:
Chiều nay ử nhĩ ? Chiều xứ lạ
Ta ngỡ như đi giữa quê nhà*
(Đi trong chiều xứ lạ)

Thơ Đình Thời Nguyễn dẫu còn có hạn chế. Nhưng cái được của thơ anh là thơ có tình, có hậu. Hậu để về sau. Tình thì lưu luyến mãi. Như dấu ấn của quá khứ dù không thấy được nhưng còn lưu trong lòng người chút cảm xúc nồng ấm dịu êm...

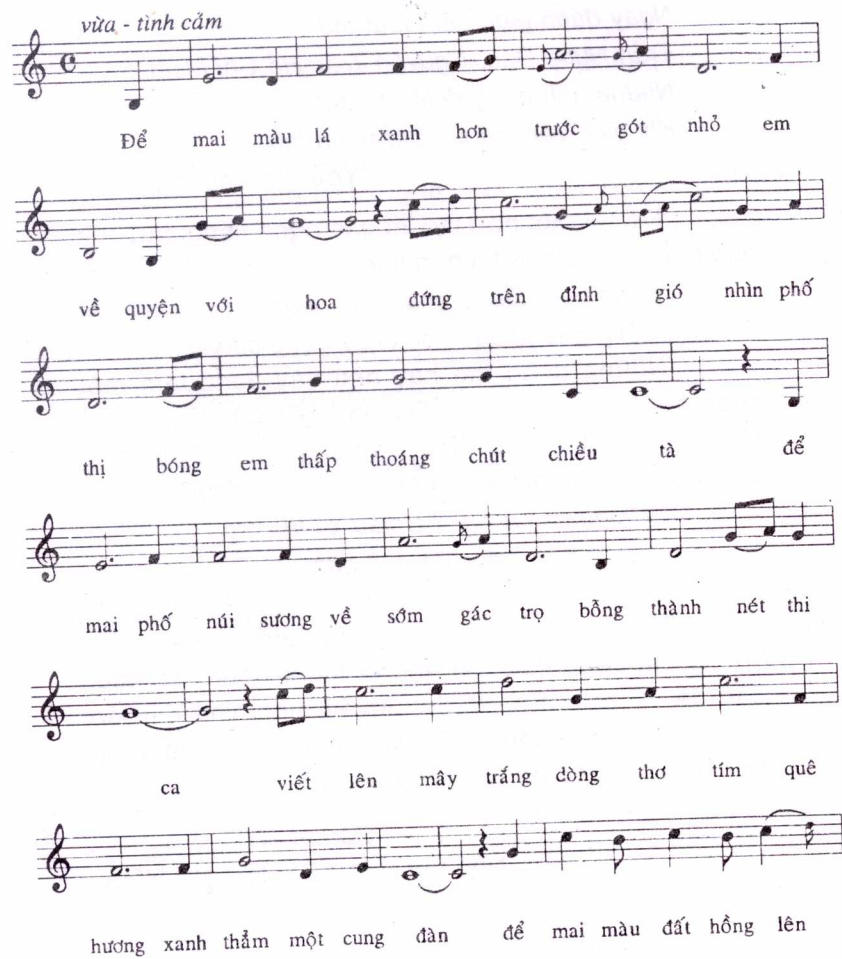
Đà Lạt 2003
Nhà thơ NGUYỄN THÁNH NGÃ

GIÓ NGÀN THÔNG GỌI

Nhạc : TÚ MINH

Lời : ĐÌNH THỜI NGUYỄN

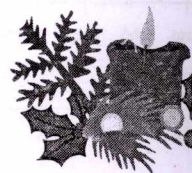
vừa - tình cảm

Để mai màu lá xanh hơn trước gót nhỏ em
về quện với hoa đứng trên đỉnh gió nhìn phố
thị bóng em thấp thoáng chút chiều tà để
mai phố núi sương về sớm gác trọ bỗng thành nét thi
ca viết lên mây trắng dòng thơ tím quê
hương xanh thắm một cung đàn để mai màu đất hồng lên

má chim muông luyến t
đi trong gió ngàn thông gọi
rêu để mai anh xuống l
tiếng áo cười trong mắt em nh
lụa dệt áo cho nà

N THÔNG GỌI

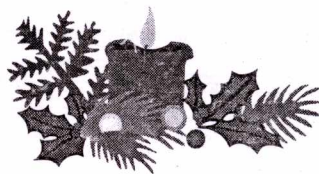
Nhạc : TÚ MINH
Lời : ĐÌNH THỜI NGUYỄN

xanh hơn trước gót nhỏ em
 đứng trên đỉnh gió nhìn phố
 thoáng chút chiều tà để
 sớm gác trọ bỗng thành nét thi
 mây trắng dòng thơ tím quê
 đàn để mai màu đất hồng lên

ĐÌNH THỜI NGUYỄN

má chim muông luyến tổ vội quay về em
 đi trong gió ngàn thông gọi suốt đời mắt buồn ướt rong
 rêu để mai anh xuống lòng phố thị nhìn
 tiếng áo cười trong mắt em nhìn sao trăm mảnh rơi thành
 lựa dệt áo cho nàng hương ngát bay

FINE

THU NHỚ

Nhạc : Công Huân

Thơ : Đinh Thời Nguyễn

Mùa thu đã về rồi đó vàng hoa nắng
 nhuộm quanh chiều bên trời như ai trải nhớ ơi
 vàng thêm đượm thương yêu anh đi nhiều năm chưa
 mỗi thêm xưa cúc có trở bóng những
 lần thu xưa ươm nắng là anh nhớ xót xa
 lòng có những chiều buồn quá đổi nhà
 ai cau thoáng hương trầu 1. đường đi sao lòng đứng
 lại mơ hồ mây nước trời trời đường
 (nhớ dần khi về kết)
 nước trời trời mơ hồ mây nước trời trời
 mơ hồ mây nước trời trời (Mùa)

1. Để ngày mai
 2. Em và bờ sông
 3. Cho em
 4. Cho anh
 5. Hồ chứa
 6. Một chút hoàng
 7. Gọi
 8. Mơ
 9. Có một đêm khu
 10. Quảng Ngãi thơ
 11. Không đề
 12. Thu trầm
 13. Đi trong chiều xu
 14. Người đi
 15. Bên đây bờ
 16. Một tối sau vườn
 17. Dấu xưa (1,2,3)
 18. Trở lại nhà rông
 19. Biển và tuổi thơ
 20. Thời gian nghiêng
 21. Không đề
 22. Người mẹ của qu
- Quảng Ngãi

MỤC LỤC

Trang

1. Để ngày mai	6
2. Em và bờ sông Trà Khúc	7
3. Cho em	9
4. Cho anh	10
5. Hồ chứa	11
6. Một chút hoàng hôn	12
7. Gọi	13
8. Mơ	14
9. Có một đêm khuya như thế	15
10. Quảng Ngãi thơ	17
11. Không đề	18
12. Thu trầm	19
13. Đi trong chiều xứ lạ	20
14. Người đi	22
15. Bên đây bờ	23
16. Một tối sau vườn	24
17. Dấu xưa (1,2,3)	25
18. Trở lại nhà rồng	26
19. Biển và tuổi thơ	28
20. Thời gian nghiêng	29
21. Không đề	30
22. Người mẹ của quê hương Quảng Ngãi	31

23. Mộng	34
24. Chiếc nón lá sen	35
25. Tâm sự	37
26. Mỏ đường	39
27. Sóng và bóng	41
28. Ngõ đời	42
29. Chọn	43
30. Thu nhớ	44
31. Mười năm về lại	45
32. Thơ Hải đảo	47
33. Tiếng rừng	48
34. Kiêu nữ	49
35. Ở lại công trường	50
36. Áo trắng	51
37. Bên bạn	52
38. Về quê	53
39. Tình yêu của Khắc Chung và công chúa Huyền Trân	54
40. Yêu văn chương	57
41. Gió ngàn thông gọi (thơ: Đinh Thời Nguyễn, nhạc: Tú Minh)	64
42. Thu nhớ (thơ: Đinh Thời Nguyễn, nhạc: Công Huân).	66

Dấu

Thơ ĐINH TR
SỞ VĂN HÓA THƠ

Chịu trách nh

TRẦN

Biên

LÊ C

Trình

ĐINH TR

Sửa b

TRẦN THỊ H

In 500 cuốn khổ 13 x 19 cm
Đồng. Giấy phép xuất bản s
VHTT Lâm Đồng cấp ngày
lưu chiếu tháng 11/2003.

Dấu xưa

Thơ **ĐÌNH THỜI NGUYỄN**

SỞ VĂN HÓA THÔNG TIN LÂM ĐỒNG

Chịu trách nhiệm xuất bản :

TRẦN THẮNG

Biên tập :

LÊ CÔNG

Trình bày :

ĐÌNH TRẦN KHOA

Sửa bản in :

TRẦN THỊ HỒNG MINH

*In 500 cuốn khổ 13 x 19 cm tại Công ty In & PHS Lâm
Đồng. Giấy phép xuất bản số : 40/VHTT /GPXB do Sở
VHTT Lâm Đồng cấp ngày 16/9/2003. In xong và nộp
lưu chiểu tháng 11/2003.*

Chân thành cảm ơn:

- Hội VHNT Lâm Đồng
- Nhà thơ Lâm Anh
- Những anh chị và bạn bè thân hữu
đã nhiệt tình hỗ trợ giúp đỡ để tập
thơ được hình thành.

Đ.T.N

ĐINH THỜI NGUYỄN

- Đức Lợi - Mộ Đức - Quảng Ngãi
- Tốt nghiệp Đại học Luật Hà Nội
- Hiện công tác tại: Xí nghiệp Quản lý CTCC&VSMT Đức Trọng - Lâm Đồng
- Hội viên Hội Văn học Nghệ thuật Lâm Đồng
Có thơ đăng trong các báo, tạp chí TW và địa phương

ĐÃ XUẤT BẢN:

Quê mẹ	(Tập thơ - 1979)
Một khúc Sông Trà	(Tập thơ - 1998)
Đà Lạt giao mùa	(Tập thơ - 2000)
Dấu xưa	(Tập thơ - 2003)